

Izaja vsak četrtak
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
opravištvu v tiskarni
„ Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamzni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vretice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 2.

V Mariboru, dne 14. januarja 1904.

Tečaj XXXVIII.

Okrajni zastop mariborski.

(Napišal pohorski kmet.)

Naš stanovski sobrat Fr. Pišek iz Hotinjevesi je pozval v vašem listu nas kmete mariborskega okraja, da stopimo pri prihodnjih volitvah za okrajni zastop mariborski skupaj ter volimo v kmečki skupini kmete, ne pa mariborskih gospodov in njihovih slepih pristašev. Njegov poziv je prodril tudi do kmetov na Pohorju in našel pri nas najprijaznejši odmev. Le vkup, mi kmetje! Saj imamo mi kmetje dovolj razumnih mož v svojih vrstah, ki bodo zastopali naše potrebe, nam ni treba beračiti in prosjačiti pri mariborskih gospodi, da nas naj ona zastopa. Ponosno glave po konci, kmetje mariborskega okraja, ne delajmo tlake tujim ljudem!

Že g. Fr. Pišek je točno dokazal, da je dosedanji okrajni zastop zanemarjal najbolj ravno vse ono, kar bi moglo biti nam kmetom v korist. Zares, ne tajimo, da bi okrajni zastop ne izdal za okraj nič denarja, o, še preveč ga je izdal! A izdani denar je bil večinoma tako izvržen, da je bolj koristil mestnim gospodom, ki so tudi posestniki v okolici, kakor pa nam kmetom. Pravite, da ste tisoče in tisoče izvržili za okraj, mi pa vas vprašamo, kje se vendar to pozna? Nikjer, vi gospoda! Za kmeta pač ne znate vi skrbeti in gospodariti, zato, mariborska gospoda, ven iz okrajnega zastopa in kmetje notri!

Ne vem, kake kandidate misli postaviti meščanska stranka za kmečke občine, zato se ne oziram na kako osebo, ampak splošno

trdim: Mi kmetje ne zaupamo več gospodi po mestih in trgih! Nam vsem je še znano, kako je opeharil šentlenarčki tržki župan Mravlagg kmečke ljudi za ogromne svote! Kmetje so imeli preveliko zaupanje do gospodske suknje in bili so prevarani.

Če se Mariborčani tako vsiljujejo v naš okrajni zastop, potem jim moramo klicati mi kmetje: Le ostanite v svojem mestnem zastopu! Dela imate tamkaj zadosti, saj imate dolgove čez glavo, pokažite torej v mestu najprej svoje gospodarske zmožnosti, naš okraj pa pustite pri miru!

Kako znajo meščani gospodariti, pokazalo se je preteklo leto tudi v Gradcu. Tamkaj imajo v občini na milijone dolgove, a tega ni dovolj, blizu en milijon dolga so vestnim volicem celo utajili. Glejte, to je »veščega« meščanskega gospodarstva vzgled!

Kmetje mariborskega okraja! Ne obeshajmo se torej mariborskim meščanom za škrice, ne volimo njih in onih, katere nam vsiljujejo, ampak postavimo se na lastne noge ter prosto izberimo in izvolimo le take može, o katerih smo že naprej prepričani, da so zmožni in voljni delovati za nas kmete v mariborskem okraju! Kmečke pozdrave pošiljam vsem sobratom!

Politični ogled.

V avstrijski delegaciji je slovenski delegat dr. Šusteršič izjavil, da ne more odobravati tega, da je Avstrija pri volitvi papeža ugovarjala izvolitvi kardinala Rampola,

ker za to ni imela pravice. Strinja pa se z vladnim postopanjem v zamotanem balkanskem vprašanju, želi samo hitrejšega, krepkejšega nastopa zveznih držav, da spomladi zopet ne izbruhnejo novi nemiri. Govornik je obsojal kraljevi umor v Srbiji, a pod nobenimi okolištnimi ga ne more smatrati kot domoljubnega dela vkljub vsem simpatijam, ki jih čuti kot Jugoslovan napram srbskemu narodu. A niti avstrijska politika ni popolnoma prosta neke gotove sokrivde pri žalostnih dogodkih na Balkanu, ker je vso balkansko politiko opazovala s stališča Milanovega. Vkljub velikim gmotnim žrtvam, ki jih je imela Avstrija glede Srbije, je dandanes pri Srbih in vseh balkanskih narodih predmet sovraštva, ker velja Avstrija vsled postopanja proti Slovincem in Hrvatom kot slovanstvu sovražna država. Za to sicer naš zunanji minister ni odgovoren, a to dokazuje, da se zunanja politika ne da ločiti od notranje, da zunanji minister ne more v oblakih sedeti in od tu voditi usodnih dogodkov. Obnovitev trozveze je z ravnodušjem vzel na znanje. Vsled prijateljstva z Rusijo je pomen trozveze mnogo izgubil, in danes je popolnoma vseeno, smo li z Italijo zvezani ali ne. Govornik bo glasoval zoper proračun in sicer ne-le vsled notranje politike, temveč tudi vsled postopanja Avstrije ob priliki papeževе volitve.

Na Koroškem so Slovenci zmagali tudi pri občinskih volitvah v Kotljah v drugem in tretjem razredu. Volitve po občinah so toraj za Slovence na Koroškem precej dobro izpadle. Povsod so bili voditelji proti nemčurkim liberalcem slovenski duhovniki

Listek.

Matej Slekovec,

župnik Sv. Marka in kn. šk. konsist. svetovalec.

(Dalje.)

G. Bezjak so ga tako čislali, da so mu dali v pregled in popravek rokopisa obeh svojih molitvenikov »Žalostna Mati Božja« in »Sv. Alojzij«. G. Slekovec je rad pripovedoval do smrti o pok. gosp. Bezjaku, čigar nedosegla krotkost in globoko premišljevanje je bila čisto g. Slekovcu v spominu. Tu se je navzel tudi g. Slekovec izrednega češčenja žalostne Matere Božje, katere podoba je imel vedno pri svoji postelji. To češčenje mu je ostalo do konca posebno mило in drago in ne menda le slučaj, da je zadnje delo g. Slekovca knjižica: »Kapela žalostne M. B. v Središču in njen častni venec.« Spisal jo je v spomin na zlato mašo dveh srediških rojakov č. g. stol. prošta monsignora Lavrencija Herg-a in umirov. župnika in bivšega profesorja č. g. Matija Sinka. Knjižica je pa ravno tako znak prijateljstva kakor še bolj ljubezni in vdanosti do žal. Matere Božje, pred koje oltarjem je vedno maševal, kadarkoli je bil v jutro v Središču.

Z veliko vnemo si je pripravljaj katehet

Slekovec uprav svoje učence za skušnjo. Pravil še je poznejša leta: »Otroci so mi vedeli krščanski nauk, da sem štel dneve do skušnje.« A gospodu Slekovcu so rojenice v zibel položile britko planinsko cvetko, ki raste v gorskem bistrem zraku, kjer kipe vrhovi do neba. Položile so mu cvetko, ki je grenkega okusa, a ima v sebi zdravilno moč ter nas spominja s svojo krasno modrino in zvezdnato obliko, da je naša pot navzgor. Poznaš li encijan, dragi čitatelj, to je ona zlahtna planinska cvetlica. Kakor tudi poznejša leta, tako tudi zdaj ni gledal gosp. Slekovec sadu svojega truda. Začetkom avgusta 1882 je mahoma izbolel. Jel je bruhati kri. Tekom treh dni bil je na robu groba. Nepopisna je bila žalost vdanih mu ovčic. Noč in dan so se menjavale pridne strežnice ter imele krvave žulje na rokah, ker so žmikale mrzle ledene obkladke, s kojimi se je zadrževalo nadaljnje bruhanje krvi. Dne 12. avgusta so bili gospod sprevideni s svetimi zakramenti za umirajoče. Smrtno svečo so imeli vedno tik sebe na odeji in mirno vdano pričakovali smrti. Sami se naprosijo prijatelja, ki jih obišče, naj jim govori nagrobnico. Bil je res č. g. Mihael Lendovšek tedajni ptujski vikar, že pripravljen za pridigo, a Bog je sklenil drugače. Ravno tiste dni se vrnete dve romarici iz Marijinega Celja. Kako

se prestrašite, ko najdeta svojega spovednika na smrt bolnega, četudi ste se poslavljali od zdravega. Gospod pa vprašajo: »Mata kaj vode s seboj od Marijinega studenca v Marija Celju?« »Ne« glasi se odgovor, »pač pa si jo je prinesla naša tovaršica iz sosedne župnije.« Brez besede odhiti romarica iz hiše in še pred mrakom prinese vodico, da izpolni gospodovo »zadnjo željo« — tako se ji zdi. Še pozneje je pravila s solzami, kako je bolnik v levi držal podobico Marija-Celjsko z desnico pa polagoma pridvilga čašo in pil vodico iz Marijinega studenca.

Česar nihče ni več pričakoval, to se je zgodilo. G. Slekovec zopet vstane in okreva toliko, da se poda na jug v solčno Gorico. Tam je bival od 1. oktobra 1882 do 1. maja 1883 v Rudolfinu v začasnem pokoju. Milo podnebje mu je ljubilo in čudovito je okrevaj. Za časa bivanja v Gorici se je seznanil gosp. Slekovec z imenitno rodovino kneza Windischgrätzja. Poučeval je sinka, mladega Otona ter se zelo srečnega čutil v občevarju te veleblage, pobožne družine. Shranjeval je kot ljub spomin fotografije mladega Otona ter rad pripovedoval, kako lepo odgojen je bil plemeniti princ. Pa tudi mladi učenec je moral v dragem spominu hraniti g. Slekovca. Ko je nekaj let za tem potoval g. Slekovec v Lour, izstopi na celovškem peronu za